

## Proloog

9 juni 2023

*"Alarmcentrale 112, met wie kan ik u doorverbinden? Brandweer, ambulance of politie?" De standaardopeningszin van de telefoniste in Driebergen wordt beantwoord met een moment van statische ruis, die enkele seconden duurt. Net op het moment dat ze haar mond opent om de vraag te herhalen, verbreekt de beller de stilte.*

*"Eh... politie... ja, de politie." Als een reflex sluit de telefoniste haar mond weer en bekijkt ze de locatiecode die door de computer wordt aangegeven. Zonder aarzeling schakelt ze het telefoontje door naar het bijbehorende politiedistrict.*

*"Een moment, ik verbind u door met de lokale politie."*

*Enkele seconden nadat de vrouw heeft aangegeven dat ze hem gaat doorverbinden, komt er een man aan de andere kant van de lijn. Hij identificeert zich als het aanspreekpunt van de politie. Edwin luistert maar half naar wat de man zegt, en zijn naam is al helemaal aan hem voorbijgegaan. Inmiddels is hij zo ver heen dat de wanhoop in zijn hoofd alles overstemt. In de tijd dat hij heeft gewacht op de terugkeer van zijn vrouw, is hij steeds radelozer geworden. Al vanaf het moment dat hij het huis binnenstapte, bekreep hem het gevoel dat er iets mis was. Het leek haast alsof de ruimte een andere sfeer uitademde. Dat lag niet aan wat hij thuis aantrof. Om zich heen kijkend had hij geconstateerd dat alles nog in dezelfde staat verkeerde als altijd: rommelig, maar je kon min of meer spreken van een gestructureerde chaos. Toch voelde hij, ondanks de onoverzichtelijkheid van de ruimte, instinctief aan dat er iets ontbrak. Dat 'iets' was niet tastbaar, en in het begin had hij er zijn vinger niet op kunnen leggen. Aangezien er op het eerste gezicht niets afwijkends te ontdekken was, had hij het geweten aan het feit dat hij een leeg huis was binnengelopen. Hoewel hij de laatste maanden regelmatig had verlangd naar rust, was de stilte allesbehalve aangenaam. Edwin wil dat ze weer thuiskomt. Het zint hem helemaal niet dat ze afwezig is. Ergens diep van binnen weet hij dat ze niet zomaar weg is, dat er iets ernstigs mis is. Maar ze mag gewoon*

niet weg zijn. Zonder haar in zijn leven kan hij niet functioneren. Dat is in het verleden wel gebleken. Zij is de reden dat zijn huis een thuis is. Sterker nog, zij is zijn thuis. Zonder haar is de woning een lege huls, net zo betekenisloos als zijn leven zou zijn. Zij is zijn kracht, zijn bron van energie, maar ook de bron van al zijn ellende. Toch zou hij niet weten hoe hij zonder haar verder moet. De gedachte dat ze niet meer thuiskomt, nooit meer, is te veel voor hem om te bevatten. Zijn hersenen blokkeren bij het idee alleen al.

Het grootste deel van de tijd tussen zijn eigen thuiskomst en nu heeft hij gedood door zichzelf bezig te houden. De constante stroom van gedachten en emoties die zich aan hem opdrong vanaf het moment dat hij zijn woonkamer binnenstapte, maakte hem gek. En na voor de tweede keer die dag een douche te hebben genomen, is hij uiteindelijk maar aan de voorbereidingen voor het avondeten begonnen. Gewoon om iets te doen te hebben. Hij leeft zich graag uit in de keuken – het is zijn manier om te ontspannen. Lekker eten is een van de weinige dingen waar je hem echt gelukkig mee kunt maken, zeker in combinatie met aangenaam gezelschap aan tafel. Niet dat hij zich de laatste keer dat ze samen ontspannen aan tafel zaten en een goede maaltijd genoten, nog kan herinneren. Als hij heel eerlijk tegen zichzelf is, moet hij bekennen dat het sowieso al een tijd niet meer gezellig tussen hen is. Lisa is boos op hem, zo boos dat ze hem volledig uit haar leefwereld heeft buitengesloten. Hun relatie heeft zich altijd gekenmerkt door zijn heftigheid, wat hen beiden juist aantrok. Ze zijn voor elkaar geschapen en begrijpen elkaar als geen ander. Hij was nog nooit iemand als zijn vrouw tegengekomen. Ze liet hem echt werken voor haar, en hoewel haar buien hem regelmatig hevig frustreerden en van zijn stuk brachten, heeft hij het ook nooit anders gewild. Daarom heeft hij zijn uiterste best gedaan om haar weer van hem te laten houden, om terug te krijgen wat ze ooit hadden. Het is alleen tot nu toe nog niet gelukt. Maar opgeven is gewoon geen optie. Het móét weer goed komen. Ze moet hem gewoon de kans geven. Als ze maar naar huis zou komen, dan kon hij daaraan werken. Ze moet gewoon thuiskomen.

Met die gedachte werd hij rond een uur of zes steeds nukkiger, omdat hij nog steeds geen teken van leven had gekregen. Alle pogingen die hij had ondernomen om contact met haar te krijgen, waren mislukt. Ze was onbereikbaar voor hem – zelfs haar mobiel stond uit. Hij had inmiddels honger gekregen, en het werd tijd om te eten. Tegen half zeven was hij maar gaan koken, en ondertussen was hij bloedchagrijnig geworden. Nu stond het eten te verpieteren in de pannen. De ergernis over haar afwezigheid was omgeslagen in onrust, en hij merkte dat de paniek vat op hem begon te krijgen. Zijn hart ging tekeer alsof hij net een flinke sprint had getrokken, en de eerdere douche was tenietgedaan door het klamme zweet dat

over zijn rug liep. Hij had zichzelf niet meer onder controle, en als er iets is waar hij niet mee om kan gaan, is het wel het gevoel van machteloosheid. Langzaam daalde het besef in dat het gevoel dat hij zo hard had geprobeerd te onderdrukken, geen overdreven sensitieve reactie van zijn overspannen geest was. Er was werkelijk iets goed mis, en het zou niet zomaar goed komen. Het inzicht in wat er ontbrak, was ingeslagen als een bom. Het was de ziel van het huis – haar ziel – die was vertrokken met de intentie om nooit meer terug te keren. Het werd tijd om actie te ondernemen. En de enige optie die hem nog restte, was 112 bellen.

Jan zit in het met TL-verlichte kantoor met een mobiele telefoon in zijn hand op het moment dat de eerste oproep van de avond binnenkomt. Het display van het toestel geeft aan dat het een oproep betreft die wordt doorgeschakeld vanuit de landelijke alarmcentrale. Zodra Jan klaar is met zijn openingszin, schreeuwt een man met een dwingend stem naar hem: "Mijn vrouw, mijn vrouw is weg. U móét mij helpen haar te vinden." Bijna reflexmatig heeft Jan bij het opnemen van de oproep zijn mobiel neergelegd en de pen die voor hem lag, opgepakt. De man aan de lijn steekt in sneltreinvaart een onsamenhangend verhaal af. Starend naar de muur probeert Jan zijn aandacht bij het verhaal te houden, terwijl hij zijn pen blijft vasthouden en er af en toe mee speelt. Zodra hij een klein gaatje in de monoloog vindt, onderbreekt hij zijn spreker snel.

"Allereerst, bent u in nood? Ik bedoel, is er een dringende reden waarom uw vrouw nu thuis moet zijn?" Om te bepalen welke actie hij moet ondernemen, moet hij eerst een goed beeld krijgen van de problematiek en de urgentie daarvan. Maar zijn vraag lijkt zijn gesprekspartner in verwarring te brengen.

"Hé?! Wat? Nee, er is niets mis met mij, het gaat om mijn vrouw! Ik bel voor haar, zij is weg en moet weer terugkomen! Wat valt daar niet aan te begrijpen?" De man klinkt nu niet meer gehaast, maar wel geïrriteerd.

"Ik begrijp dat dit een verontrustende situatie voor u is, meneer. Kunt u me meer details geven? Is er iets bijzonders gebeurd voordat uw vrouw verdween? Heeft ze iets gezegd over waar ze naartoe ging of met wie ze was?" Jan begint met wat algemene vragen om inzicht te krijgen in wat nu precies de hulpvraag is.

"Ze is weg, ik weet niet waarheen, maar ze moet nú naar huis komen." Terwijl hij luistert naar de informatie die hem wordt gegeven, maakt hij onhoorbaar aantekeningen om de situatie in kaart te brengen.

"Ik begrijp dat u graag wilt dat uw vrouw thuiskomt, maar het is belangrijk dat we wat